

- інтеграцію до міжнародних структур, передусім до системи ГАТТ/СОТ, а також проведення переговорів щодо поліпшення торговельного статусу України, передусім у відносинах з ЄС;

- формування ринкової інфраструктури в економіці, і передусім оптимізація структури власності, проведення реальної приватизації;

- підвищення ефективності контрантидемпінгового процесу та комплексу організаційно захисних заходів, зокрема завдяки проведенню переговорів, ширшому застосуванню судово-юридичних механізмів та більш кваліфікованій участі в експертно-правових процедурах, вжиттю дзеркальних санкцій щодо обмеження ввезення товарів до України та диверсифікації митно-тарифної політики держави з метою попередження або припинення дискримінації українських виробників з боку окремих іноземних урядів;

- більш гнучку та виважену цінову стратегію конкретних виробничо-господарських суб'єктів, які здійснюють експорт своєї продукції, краще вивчення зарубіжних ринків, законодавств, конкурентів.

Список використаних джерел:

1. Сутність демпінгу та його класифікаційна характеристика / 15.11.2011 / Режим доступу: <http://ekonomistoff.ru/sutnist-dempingu-ta-jogo-klasifikacijna-xarakteristika/>

2. Генеральна угода з тарифів і торгівлі 1994 року [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://zakon.nau.ua/doc/?code=981_003

3. Закон України «Про захист національного товаровиробника від демпінгового імпорту» від 22 грудня 1998 р. № 330 – XIV.

4. Циганкова Т. М. Розвиток системи регулювання міжнародної торгівлі. Стратегії економічного розвитку в умовах глобалізації / Т. М. Циганкова. – К.: КНЕУ, 2001. – 501 с.

5. Циганкова Т. М. Міжнародна торгівля / Циганкова Т. М., Петрашко Л. П., Кальченко Т. В. – К.: КНЕУ, 2001. – 488 с.

Тесля Є.В.

студент,

Полтавський юридичний інститут

Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

ПРАВОВЕ СТАНОВИЩЕ СТРАХОВИХ АГЕНТІВ В УКРАЇНІ

Протягом всього часу існування страхових правовідносин, а саме під час укладання договору страхування та супроводження його виконання сторони договору – страховик та страхувальник можуть користуватися

послугами посередників, до яких відносяться також і страхові агенти. Так згідно з ч. 1 ст. 15 Закону України «Про страхування» страхова діяльність в Україні може провадитися за участю страхових посередників; страховими посередниками можуть бути страхові або перестрахові брокери, страхові агенти [1]. Відповідно до ч. 7 даної статті страхові агенти – фізичні або юридичні особи, які діють від імені та за дорученням страховика і виконують частину його страхової діяльності, а саме: укладають договори страхування, одержують страхові платежі, виконують роботи, пов'язані із здійсненням страхових виплат та страхових відшкодувань; страхові агенти є представниками страховика і діють в його інтересах за винагороду на підставі договору доручення зі страховиком [1].

Слід звернути увагу на позиції деяких науковців щодо даного питання. Так на думку Єфімова С.Л. страховий агент – це довірена фізична або юридична особа, яка діє від імені та за дорученням страховика, здійснює в його інтересах та в межах отриманих ним повноважень аквізицію та інші операції щодо обслуговування договору страхування [3, с. 378]. Залетов О.М. вважає, що страховий агент завжди представляє інтереси страхової компанії, і оскільки його послуги страхувальникам здійснюються від імені страховика, то він є частиною маркетингової мережі страхової компанії [3, с. 378].

Страховий агент діє на підставі доручення виданого страховиком або на підставі договору про надання страхових агентських послуг. У договорі про надання страхових агентських послуг, як правило зазначаються такі відомості: ім'я (назва) страхового агента, повноваження, початок дії та закінчення строку дії договору, агентська винагорода та бонуси, підстави та форма припинення договору, перелік видів страхування та продуктів та ін.

Договором про надання страхових агентських послуг, або дорученням на страхового агента можуть покладатися певні обов'язки. Серед яких можна назвати такі: дотримуватися вимог законодавства про страхування під час здійснення своєї посередницької діяльності; інформувати страхувальника про діючі умови страхування за його запитом; сприяти своєчасному оформленню документів під час укладання договору страхування; забезпечувати схоронність страхової документації; дотримуватися вимог законодавства з приводу нерозголошення відомостей які становлять комерційну таємницю, вести облік укладених договорів страхування та ін.

У певних випадках задля уникнення конфліктних ситуацій між страховим агентом та страховиком, договором про надання страхових агентських послуг можуть бути передбачені такі умови: зобов'язання страховика не укладати таких же агентських договорів з іншими страховими агентами, котрі діють на визначеній у договорі території, або

ж зобов'язання утримуватися від здійснення на цій території діяльності, що є аналогічною тій яка є предметом агентського договору. Або ж може передбачатися навпаки зобов'язання страхового агента не укладати з іншими страховиками таких же агентських договорів, що мають виконуватися на території яка повністю або частково збігається з територією зазначеною в договорі. Однак якщо інше не передбачено договором, то страховий агент може діяти від імені декількох страховиків. В цьому випадку йдеться про так званого ринкового агента, тобто страхового агента який одночасно працює на декілька страхових компаній.

Слід зазначити, що в Україні діяльність страхових агентів не зовсім чітко регламентована нормами права. Так практично відсутні норми, які регулювали б порядок обліку осіб котрі зареєстровані як суб'єкти підприємницької діяльності і надають страхові агентські послуги. Відсутні також законодавчі вимоги щодо необхідного професійного рівня для здійснення такої діяльності. Таку ситуацію можна розглядати як прогалину вітчизняного законодавства, оскільки в зарубіжній практиці використовуються узагальнені принципи на яких ґрунтується діяльність страхових агентів. Тут слід прислухатися до поглядів Пацурія Н.Б. який пропонує запровадити ліцензійний порядок здійснення страхової агентської діяльності, з урахування досить великого значення особи посередника у страхових правовідносинах, з метою підвищення гарантій майнових прав та інтересів суб'єктів страхових правовідносин [2, с. 232]. Так наприклад в США страховими агентами та брокерами визнаються особи, які досягли 18 річного віку, пройшли відповідне тестування та отримали ліцензію на здійснення страхової діяльності.

Отже, під страховими агентами слід розуміти осіб (фізичних або юридичних) які за дорученням страховика здійснюють страхове посередництво від його імені і за його рахунок і за винагороду. Тому можна сказати, що здійснюючи свою діяльність, вони сприяють страхуванню.

Список використаних джерел:

1. «Про страхування» Закон України: Відомості Верховної ради України від 7 березня 1996 року.
2. Пацурія Н.Б. Суб'єкти страхових правовідносин у сфері господарювання: зміна наукових підходів до визначення правового становища // Університетські наукові записки. – 2014. № 2 (50). – С. 225-235.
3. Яременко Н.В. Страховий агент: сутність та основні функції // Вісник ЖДТУ. – 2013. – № 1 (63). – С. 378-379.